

"Megdöbbenve értesültünk.. "Megdöbbenve értesültünk..." - kezdődik az állásfoglalások, sajtóközlemények tekintélyes része.

Az aláírók azt szeretnék ezzel kifejezni, mennyire váratlanul és kellemetlenül érintette naiv és jámbor lelküket valamely esemény, melynek felszámolását el szeretnék érni fogalmazványukkal.

December első napjai egyikén szerencsém volt megismerni a megdöbbenésnek egy egészen rendhagyó formájával: a (kolozsvári) Bocskai téren sétálgatva gyermeki örömmel szemléltem a Funar által 1996-ban emeltetett Román katona emlékművének talapzatát díszítő piros-sárga-kék művirágokból font december elsejei koszorút, mikor megakadt a szemem egy magyar nemzeti színeket megjelenítő koszorún. Szalagján az elkövető: UDMR org. Jud. Cluj.

Megdöbbsentem. Nem azért, mert jóhiszemű lennék, naiv és jámbor lelkű, hiszen ahogy telnek az évek, egyre inkább egyértelművé teszi a nevezett szervezet országos vezetősége, hogy az édesanyját is eladná egy bársonyszékért, igazgatói beosztásért vagy faexport-engedélyért, nem hogy olyanokat, akikhez álláspontjuk szerint semmi közük azon kívül, hogy mikor találkoznak, egy nyelvet beszélnek, és ők juttatják jól fizető parlamenti álláshoz egy-két jelmondat ismételtetéséért cserébe. Miért érezhettem hát megdöbbenést?

Talán mert fiatal vagyok s keveset láttam. Vagy mert az arcátlan cinizmus mindig ki tud hozni a sodromból. Az ugyanis, hogy az RMDSZ, vagy UDMR, ahogy a szalagon találóan áll, december elsején, Erdély megszállását, kirablását és erőszakos elrománosítását szentesítő nap évfordulóján a megszállók, rablók és gyilkosok jogutódainak és szellemi örököseinek társaságában a Trianont megjelenítő román katona emlékművét megkoszorúzza, kimeríti az arcátlan cinizmus fogalmát. Ez a koszorú ugyanis nem más, mint az UDMR ünnepélyes beismerése. Annak, hogy mit képvisel, vall és gondol valójában.

"Március 15-ét megtisztelte mind a városvezetés, mind pedig a kormányfő (levélben), illetl hát, hogy mi is viszonzozzuk a gesztust" - magyarázta érdeklődésemre az RMDSZ Kolozs megyei szervezetének elnöke. Ez rendben is volna, ha mondjuk az RMDSZ szervez egy jó kis emlékűnnepséget a II. Bécsi döntés évfordulójára, melyen a Bevonuló honvéd tisztelgő szobrát megkoszorúzzák a román politikai vezetők, bizonyítva megértésüket és jóindulatukat. (Vagy meg lehet próbálni ezt egy június 4-én, a Kolozs megyei RMDSZ viszont nem szokott a diktátumról megemlékezni) Egy tankönyvbéli szabadságharc elismerése ugyanis nem tartozik egy súlycsoportba Erdély elszakítása felett való örvendezéssel. Ennek az üzenete arra emlékeztet, mikor az RMDSZ elődje, a Magyar Népi Szövetség nyilatkozatot adott ki akkor, mikor még semmi nem volt eldöntve, s kihirdette: a romániai magyarság Románia határain belül képzelet a jövőjét.

A románok még véletlenül sem ragadtatták hasonló nyilatkozgatásokra magukat a negyvenes évek második felében Erdély északi részén. Aki a kelleténél románabb volt addig, szépen hazament '40-ben, a többiek pedig hallgattak és dolgoztak. Vagy vártak. De mindkettőt hittel a szívükben tették. Mert ők hittek és hisznek abban, hogy Erdély a románoké kell hogy legyen. E hittel a szívükben találtak ki történelmet maguknak,

alapították meg az Erdélyi Iskolát és alkották meg propagandagépezetüket. Ők hittek, és van Erdélyük. Mi nem hiszünk és van RMDSZ-ünk. Az pedig nem hisz semmiben, csak a saját zsebében, s ebbe az irányba zülleszti az erdélyi magyarságot is, korszerűsítve a békés együttélés és a konfliktusmentes kilincselés elméletét. Adalékként pedig elfogadtatja a kis lépések politikáját, mellyel szemeket szurkál ki, hogy ne lássuk: a lépdelések a nemzetpolitika kidolgozását odázzák el valójában.

Ebbe a taktikázásba természetesen belefér a december elsejei koszorúzás. Diplomácia, ugyebár. Meg hátha nem lesz botrány, elvégre ki jár - rajtuk kívül - nagyromán ünnepekre?!

Megdöbbentem, de idővel rájöttem: nagyon helyes, csinálják csak. Mi több, azt is díjaznám, ha az azt követő népünnepeken is részt vennének: Gigi elcsámcsogna egy falás transzilván kolbászt, Bela bemutatná egy hórázó csapatnak, hogyan járják azt nálunk az egy másik december elseje óta őshonos kézdivásárhelyi románok. Csak minél egyértelműbben, uraim. Hadd lássák a fiatalok, hogy nem szabad, és hol a határ. Nem újabb frusztráció-forrás ez, hanem elrettentő példa. Így hát - köszönjük szépen.

Bagoly Zsolt

Megjelenik az Erdélyi Napló december 13-i számában